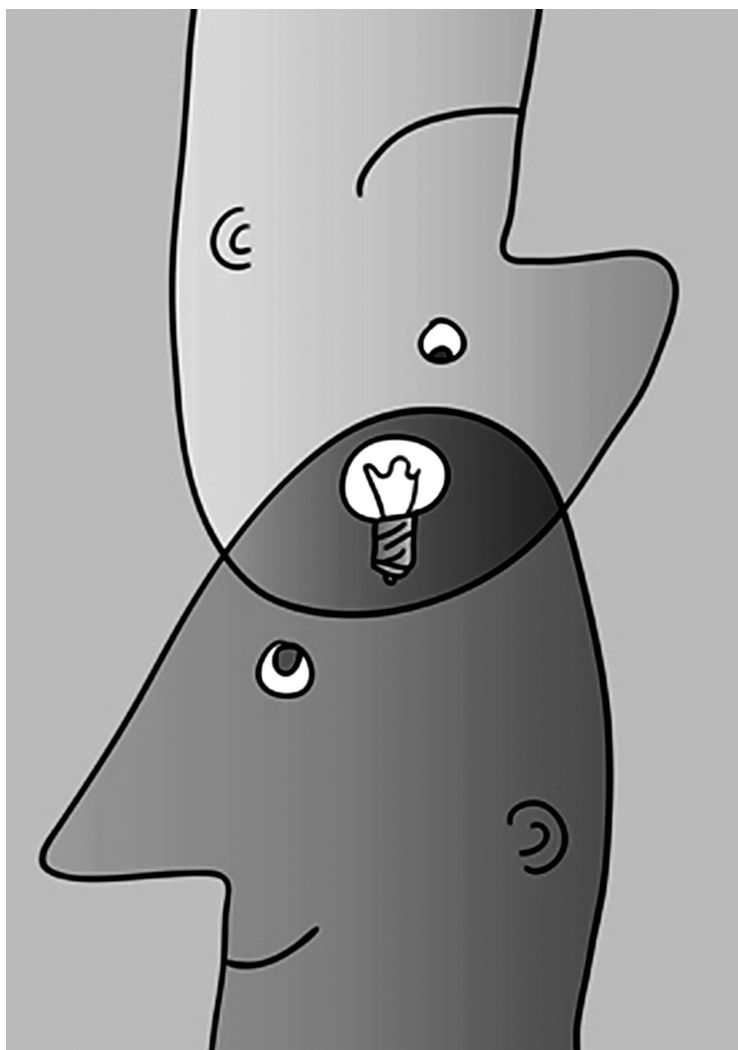

VIDENSBRO OG VIDENSINFRASTRUKTUR

– oplæg til refleksion om vidensbasering af socialt arbejde

Af Niels Christian Barkholt

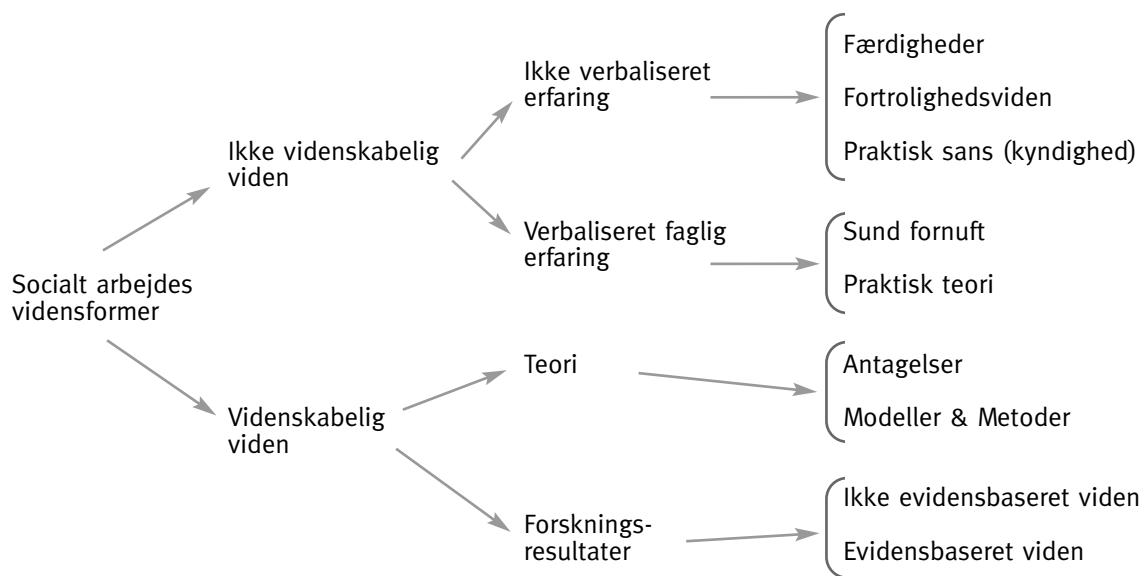

Evidensbasering er gået fra sundhedsområdet til det sociale område og det sociale arbejde. Det er positivt, at det at basere beslutninger på et stadigt mere bevidstgjort vidensgrundlag påvirker og styrker det sociale arbejde. På den anden side er der også risiko for at overføre tanken direkte fra det ene område til det andet uden at gøre sig klart, at der er tale om to vidt forskellige kontekster. På det naturvidenskabelige område er det muligt at objektivere forhold i langt større omfang, end det er på det sociale område. Det er derfor vigtigt at forlade 'evidensbasering' til fordel for 'vidensbasering', når der tales om det sociale område. Den segmentering er der enighed om blandt praktikere og forskere, men politikerne skal også med, fordi evidensbegrebet snyder på vægten. Det kommer til at love mere, end der er dækning for. Den negative konsekvens kan være et skævt syn på, hvad der reelt er muligt i praksis.

'Vidensbasering' værdsætter alle vidensformer, herunder evidensbaseret viden, som jo betyder, hvis begrebet tages alvorligt, at der skal

føres bevis for, at bestemte metoder fører til bestemte resultater. Kun en brøkdel af tilgange i socialt arbejde kan hævde evidens i så ren en form, fordi effekten af interventioner er afhængigt af mangeartede forhold, som forskning har vanskeligt ved at indfange. Men *socialt arbejde* kan i høj grad vidensbaseres og forsøge at komme

så tæt på som muligt – dvs. fortsat øge sandsynligheden for med flere vidensformer, videnskabelig viden, ikke-videnskabelig viden, etc., at opnå bedre resultater (se nedenstående model, som er udarbejdet af Marianne Skytte). Det er i dén bestræbelse, energien i vidensbaseringen skal findes.

Viden om faget er altid akkumuleret for at forfine indsatserne for borgerne. Det er en del af professioners fortsatte udvikling, som samfundet ændrer sig, og det har faget også et etisk ansvar for. Men lige nu opleves en øget opmærksomhed og stigende forventninger til at anvende viden systematisk. Diskursen er blandt andet præget af, at man skal kende effekten af bestemte indsatser, før de er sat i værk. Det skyldes flere forhold:

- 1) Videnssamfundet producerer fortsat mere viden.
- 2) Økonomien er under pres – borgerne skal vide, hvad de får for skattekrone.
- 3) En række enkeltsager på især børneområdet har peget på, at hjælpen ikke er kvalificeret nok.
- 4) Der er en erkendelse af, at praksis kan organiseres, så der opnås et bedre kryds mellem færre ressourcer i den offentlige sektor og resultater i socialt arbejde.
- 5) Det sociale arbejdes fundament er udfordret.

En stigende bureaukratisering, en fortsat mere detaljeret og ambitiøs lovgivning, flere professionelle omkring borgeren pga. en stigende specialisering og funktionsopdeling og en indsats, der ofte virker usammenhængende på både borgere og professionelle peger på en organisatorisk krise i kommunernes sociale arbejde og kalder på vidensbaseret. Mit bud er, at det sociale arbejde i kommunerne står overfor et større organisatorisk 'turn'.

Eksempelvis har kommuner på baggrund af de 10 triste børnesager, som især har været eksponeret i pressen, bureaukratiseret indsatsen yderligere lokalt. Dvs. socialrådgiverne er blevet omringet af flere kontrolprocedurer og krav om mere dokumentation. Stik imod intentionen betyder det i praksis, at socialrådgiverne mister mere føling med børnene. Det kan dermed øge risikoen for flere triste børnesager. Systemet reagerer altså med en bureaukratisering, hvor der i langt højere grad er behov for at skabe læring, som bygger på en systematisk tilegnet viden på baggrund af de fejl, der sker i praksis.¹⁾

Det politiske niveau har endvidere reageret ved at indføre nye regler og mere kontrol

på børneområdet. Her har pressen fået en særlig betydning. Pressen sætter fokus på vigtige samfundsproblematikker, og der bliver samtidig skabt en landsdækkende dagsorden, som retter sig mod det politiske niveau. Politikere skal vise handlekraft og er selvfølgelig drevet af, at det ikke må gentage sig. Det fører til ny lovgivning, som Ankestyrelsen herefter skal måle på. Det fører igen til flere lag i organisationen, som binder mere bureaukrati. Socialrådgiverne skal registrere flere oplysninger og overholde krav, der fx nu er til en 24 timers screening, kvittering til den person, som har afsendt underretningen og foretagelse af second opinion, dvs. at en anden person skal kontrollere håndteringen af en given underretning om bekymring for et barn. Ankestyrelsens undersøgelser viser ikke overraskende flere fejl, som igen kan skabe behov for politisk handlekraft og flere regler. På den måde er der skabt en udviklingsspiral, som ikke ligefrem fører til en intelligent udvikling af sagsbehandlingen.

Tværtimod bliver det laveste fællesnævner, 10 dårligt håndterede børnesager, som danner grundlag for den socialfaglige udvikling og kvalificering af området. Systemets reaktion får dermed store konsekvenser for hele børneområdet på landsplan. Dette er selvfølgelig ikke en bevidst strategi. Det er en dynamik, som har etableret sig i et politisk spændingsfelt mellem centrale aktører. Konsekvensen er, at området efterhånden er sandet til i bureaukrati og faktisk truer muligheden for at skabe kvalitet over en bred kam, fordi kontrolsystemer, registreringer og stive procedurer snart binder alle sagsbehandlernes ressourcer. Den dynamik må der brydes med næste gang, der kommer en ny trist børnesag. Der må reageres på fejlene ved at skabe læring i organisationerne. Fejl er ikke noget, der skal gemmes væk. De skal frem i lyset, så der kan læres af dem.

Alle er enige om, at det er vigtigt at basere praksis på et øget vidensgrundlag for at opnå højere kvalitet i det sociale arbejde og for at udnytte de mere begrænsede ressourcer bedre. Målet må være, at velfærdsinstitutioner generelt bliver gearet til at kunne modtage og implementere viden. Men de bevægelser, som vi har set indtil videre, er primært kommet top down og har været præget

af en instrumentel tilgang. Kun i beskedent omfang er praksis blevet involveret på trods af, at det er blandt tusindvis af praktikere, at denne vidensbasering skal finde sted. Måden, som der i dag arbejdes strategisk med vidensbasering i socialt arbejde, rummer nogle udfordringer. De udfordringer gør, at der er brug for at stoppe op for at opnå 'god omgang med viden'. Det kræver først og fremmest, at den strategiske indsats for vidensbasering tager udgangspunkt i praktikernes adfærd og det sociale arbejdes særlige karakter for at få vinger under visionen om, at forskning bliver en integreret del af beslutningstagen i socialt arbejde.

Den store udfordring er implementering af viden, også kaldet transferproblematikken. Det kræver et fundament under indsatsen. Det er nemlig sådan, at (ny) viden skal internaliseres i praktikerne, før det får gennemslag i praksis. Det er målet. Viden, der bliver produceret og ikke bliver brugt, er sådan set intet værd. Det kan være værdifuld og banebrydende viden, men det svarer til, at man afspiller Mozarts symfonier i et lydtæt kammer. Ingen hører det.

Lægger man mærke til de indtil nu anvendte strategier, så er der blandt andet blevet satset meget på at placere viden i vidensportaler. Her må der skelnes mellem universel viden og lokal viden. Forskningsrapporter og viden, som ligger tilgængelig fx fra SFI og andre forskningsinstitutter kan betegnes som *universel viden*, færdig viden. Den viden kan der overordnet arbejdes på at implementere i praktikernes forståelse og tilgang. Den viden kan søges på portaler og her bliver portalerne relevante, når vi ved, hvad vi går på opdagelse efter. På den anden side er der den *lokale viden*, en mere ufærdig viden, som fortsat opstår i relationer og i sagsbehandlingen tæt på borgerne. Her er praktikerne overladt til en kompleksitet af en anden verden.

Enhver som fx har arbejdet med børnesager ved, at man arbejder med sammensatte problemer og i konstante dilemmaer. Her er det vanskeligt at klikke sig til et svar på en vidensportal. Der bliver derimod søgt viden i kollegiale relationer for at få input til at kvalificere indsatsen. Her skelner praktikerne konstant mellem centrale og vigtige oplysninger, og hvad der er mere perifere op-

lysninger. Når hun søger sparring hos sin nabokollega eller sin leder, så formidler hun kompleksiteten og får en feedback. Den feedback forsøger hun at integrere i den kontekst, hun ser sin situation med fx en enlig mor i. Hun søger viden for i virkeligheden at kvalificere sine egne spørgsmål og at blive bevidst om, hvad hun er en del af. Hun søger sparring for at kunne afveje de dilemmaer, hun står i og at kunne afveje den aktuelle vidensbase og de forskellige oplysninger, hun har, og selve samspillet mellem dem. Det er også de problemstillinger, hun mentalt kommer til at arbejde med, når hun fx kommer hjem efter en arbejdsdag og løber sig en tur. Her forsøger hun at se disse problemstillinger i forskelligt lys for at forstå og at afklare næste skridt og handling. Det er her, at den erfaringsbaserede viden får en høj status, fordi det er på basis af erfaringer, vel at mærke gentagne erfaringer, med samspillet mellem forskellige faktorer fx omkring en familie, at praksis kan kvalificere og give en meningsfuld tilbagemelding på kollegaens efterspørgsel på viden. Mit bud er, at praktikere benytter vidensportaler til at søge mere universel viden, mens det i en hverdagskontekst med komplekse sociale problemer er begrænset, hvor meget værdi vidensportalerne skaber.

Socialstyrelsen udvikler også notater om 'aktuelt bedste viden' (ABV). Det er vigtigt at få et overblik over den eksisterende viden om givne målgrupper og interventioner, og at den viden bliver bredt ud. Den opgave skal Socialstyrelsen fortsat varetage, men måden viden breddes ud på kan opnå langt større gennemslagskraft. Frem for alene at tænke i ABV-notater, så er det værd at være opmærksom på kulturen omkring, hvordan praktikere deler og anvender viden.

Socialstyrelsen og andre aktører i socialt arbejde har uden tvivl gang i andre initiativer, som involverer praksis. Fx inddragelse af praktikere i fokusgruppeinterviews og at udvikle et specialistkorps, som bidrager med implementering af forskning ude i praksis. Det er den rette vej, men det er stadig små dryp frem for større hovedveje, som grundlæggende får koblet sig på praksis. Lige nu er det nærmest "flad mark" for den enkelte praktiker. Opgaven er at skabe en interessant og motiverende vidensinfrastruktur.

Dansk Socialrådgiverforening (DS) arbejder med at lægge vigtige spor ud, så vi lykkes med en stærk vidensbasering. DS har adgang til socialrådgiverne og har kendskab til, hvordan socialrådgivere omgås viden. Det forpligter DS til at være med til at skabe en kultur, der er præget af god omgang med viden. Det er nemlig afgørende, at den måde, viden omgås på, passer til det sociale arbejdes natur. Det er vigtigt at udvikle gode arbejdsforhold for det at anvende viden og ikke forringe praksis i selve forsøget på at vidensbasere socialt arbejde. Det kræver etablering af bedre hovedveje, hvor viden kan rejse konstruktivt og appetitligt. En vidensinfrastruktur skal være baseret på en forståelse af praktikernes adfærd og det sociale arbejdes særlige karakter. Ellers er der risiko for, at der bliver udviklet et vidensbureaukrati og i værste fald, at vi ikke får skabt det nødvendige ejerskab til visionen om at vidensbasere socialt arbejde blandt praktikere.

En ny FTF-undersøgelse viser, hvordan medarbejdere på tværs af FTF-organisationer opsøger, anvender, deler og udvikler viden.²⁾ Undersøgelsen viser blandt andet, at praktikere spørger kolleger, når de savner viden. Her findes nøglen til at vidensbasere socialt arbejde. Vi skal have (ny) viden ind i disse samtaler, viden skal socialiseres ind i praksis gennem relationer. Når man står i en udfordring, fx at skabe sikkerhed for et barn i en given situation, så er fokus på den indsamlede viden om barnet og familien. Tvivl og dilemmaer giver anledning til spørgsmål for at kunne handle så adækvat som muligt på basis af den aktuelle vidensbase, der ofte er ufuldstændig. Her spørger praktikerne til andres erfaringer. Forskning viser, at jo mere kompleks en praksis, der er tale om, jo mere tilbøjelige er vi til at træffe beslutninger på basis af information, som er modtaget personligt frem for upersonligt.³⁾ Det sociale arbejdes kompleksitet er meget høj. Derfor giver denne adfærd mening.

Forudsætningen for at skabe en stærk vidensbro er således, at viden opfattes som social. Viden skal diskuteres, tygges og kontekstualiseres, før den kan omsættes, dvs. blive internaliseret i praktikerne for at skabe en ændret adfærd. Praktikerne skal forstå, hvad det er for en praksis, man skal forlade til fordel for en ny praksis og på hvilken må-

de. Det er derfor afgørende, at genstanden for en vidensbro ikke alene er en massiv produktion af mere forskning, men en genuin interesse i at forstå praksis og hvordan forskning kan integreres i praksis. Dette mål må have især Social-, Beskæftigelses- og Sundhedsministeriets, kommuners og andre beslutningstageres helt store interesse. Her ligger en vigtig strategisk og tværministeriel dagsorden i forhold til at opnå mere kvalitet til færre ressourcer. Mit bud er, at der er et stort potentiale for, at en sådan udvikling kan få den vigtige sidegevinst, at det kan løfte arbejdsmiljøerne ude i praksis og fagets status. Det vil tale til praktikernes viden, faglighed og engagement. Arbejdsmiljøet er i den grad under pres, og derfor er socialrådgiverfeltet udpeget som særligt indsatsområde af Arbejdstilsynet i 2015.

Det er dog ikke nok, at praktikere spørger andre. Praktikere vælger nøje ud, hvem de spørger. Anden forskning peger nemlig på fire andre vigtige forhold.

- 1) Du skal have viden om, hvad den anden ved.
- 2) Du skal have adgang til personen.
- 3) Personen skal være engageret i det – vedkommende skal ville det.
- 4) Du skal have tillid til den person, du spørger.⁴⁾

Disse fire variabler får større betydning jo mere kompleks viden, der er tale om. Jo mere kompleks viden, desto større behov er der for en stærkere relation. Det er på en måde den kodificerede videns forbandelse. Det er muligt, at den viden, som bliver præsenteret på vidensportaler, er god, men vi vil hellere have den personligt fra andre. Så lad os sætte dét i system og understøtte kvaliteten af den viden, der bliver delt.

Den største udfordring er, at viden bliver pushet og skubbet frem i så store mængder. Når vidensproduktionen bliver så uoverskuelig, så forsøger Socialstyrelsen at styre vidensoverførslen gennem 'aktuelt bedste viden'. Men de relativt få mennesker, som beslutter 'aktuelt bedste viden', står i det samme problem som alle andre. Hvordan skal jeg vurdere, hvornår noget er bedst, og hvor længe det er bedst? Vi vil alligevel opleve en høj grad af tilfældighed, men til

gengæld så bliver den tilfældighed tvunget ned over praksis, fordi vidensudviklingen hele tiden foregår. Dvs. den gode viden – som er derude, men som ikke er set af dem, der bestemmer 'aktuelt bedste viden' – skal andre heller ikke se. Der er uden tvivl forskningsprojekter, erfaringer og forsøg i andre kommuner, som slet ikke kommer inden for radaren, og hvor erfaringer måske virker bedre end andre, eksempelvis importerede korttidsinterventioner. Vi ved det ikke, men vi skal have adgang til dem. Uden udviklingen af en meget mere dynamisk tilgang til viden, glipper en fortsat vigtig metodeudvikling.

Udfordringen består desuden i at fortsætte med at kodificere og pushe enorme mængder af viden ud i praksis. Her går alt i stå. Der findes i forvejen en enorm mængde uimplementeret viden. Men hvis man kigger på, hvordan det reelt foregår, så får praktikere faktisk deres nye viden fra andre praktikere. Dvs. den begrænsede viden, som kommer ind i praksis, den cirkulerer til gengæld. Måske skal den cirkulation undersøges nærmere. Det er altså ikke en gatekeeperproblemstilling – hvorvidt der er nogen, som skal bestemme, hvilken viden, der er 'rigtig' – men mere en cirkulationsproblemstilling. På den måde er der nærmest, og sikkert utilsigtet, udviklet en planøkonomisk tilgang til viden. Langt

mere viden vil komme i spil ude i praksis, hvis der skabes intelligente, dynamiske infrastrukturer for vidensdeling og for at socialisere viden.

Det er en gruppe på Facebook et rigtig godt eksempel på. Den hedder *Praksiscenter.dk*, som er et forum, hvor der bliver delt viden mellem praktikere i socialt arbejde i Danmark, men kun ud fra en konkret efterspørgsel. Her stiller praktikere spørgsmål, når de står i et problem og når de savner viden. Det gode ved den gruppe er blandt andet, at når en person på gruppen spørger, om hun skal lede der eller her efter viden, så er der nogen, der svarer hende, som har gjort arbejdet i forvejen. Hun sparer meget tid og får også hjælp til at kvalificere behovet for viden. Det er at vende arbejdsmarkedspladsen på hovedet, fordi der er mange flere varer på markedspladsen, end der er mennesker, der har brug for den. Mængden er ubegrænset og den er stort set altid gratis. Den markedsplads er det første skridt på vejen til at lave en anden tænkning om markedsførelsen af viden, som handler om at vende markedspladsen om. Der er alt for meget udbud i forhold til den efterspørgsel, der findes. Derfor er det langt mere effektivt at synliggøre efterspørgslen. Når udbuddet er så stort og hele tiden foregår, så må der gøres en konkret indsats for, at den rigtige viden kommer hen til dem, som skal bruge den, dvs. viden til tiden. På den måde opnås

der træfsikkerhed mellem efterspørgsel og udbud. Den infrastruktur skal enhver moderne leder i dag iagttage og være med til at facilitere. Det er oplagt at udnævne videnspersoner med specialer, som kan være med til at implementere viden i organisationen. Det er fx også oplagt at indgå et lærende samarbejde med nabokommunen i forhold til, hvordan de håndterer udfordringer i praksis. Det gør man nemlig vidt forskelligt, og derfor kan man i høj grad lære af hinanden.

At gøre forskning modtagerorienteret er et vigtigt skridt i forhold til at skabe en effektiv vidensbro. Det er altafgørende for den værdiskabelse, som forskningen skal have, at der bliver tænkt *omsætning* af forskningsresultater til praksis ind i forskningsprocessen. Det bør afspejle sig i bevillingsstrukturen, så omsætningen også får en økonomisk prioritet. Forskere skal ikke alene måles på, om forskningen bliver publiceret i videnskabelige tidsskrifter eller hvor mange citationer, en artikel har opnået, dvs. det man forstår ved bibliometrien. Indsatsen skal også måles på, om det er lykket at tænke forskningen til ende, så den kan implementeres og skabe værdi i praksis. Dvs. at gå fra, at forskere alene producerer viden til forskningsmiljøer til, at forskere også producerer viden til praksismiljøer. Det forudsætter et supplement til bibliometriens incitamentstrukturer, som virker i forskningsmiljøerne.

Der er tilbøjelighed til fortsat at styrke forskningen, dvs. at afsætte betydelige ressourcer til specifikke forskningsfelter. Som nævnt er der langt mere viden, end praksis kan optage. Derfor bør man sætte ambitionen ned for, hvor meget forskning, der skal produceres, og sætte ambitionen op for, hvad denne forskning skal bruges til. Se på feltet gennem en ny linse. Det er på en måde kun interessant, hvor meget læring og forskning vi kan nå at producere i forhold til, hvor meget vi kan nå at lære. Man kan derfor med stor fordel allokere ressourcer til omsætning og tænke i en bredere videns- og læringsøkonomi.

Afslutningsvis kan der formuleres en række principper, som bør gælde for vidensbaseret og god omgang med viden. De hviler på viden om det sociale arbejdes

karakter, men også på ideologiske perspektiver, fordi det stadig er relativt nyt at sætte forskningsbaseret viden i centrum af indsatserne i socialt arbejde, og fordi vi endnu ikke har fået vidensbaseret selve vidensbaseringsbestræbelserne. Der skal etableres intelligente hovedveje fra starten af. Hvis vidensbaseringen skal opnå en større gennemslagskraft, så kan man med fordel overveje følgende principper:

1. Vidensbaseret af socialt arbejde består i at værdsætte alle vidensformer. Opgaven må være at matche den rette viden og den rette vidensform med den aktuelle kontekst.
2. Viden er social. Viden skal netop kontekstualiseres for at kunne blive taget i brug. Praktikere opsøger selv ny viden, men skal også mere systematisk kunne socialisere viden i relationer.
3. En dynamisk vidensbro må etableres, der kanalisere forskning ud i praksis, og hvor praksis også giver vigtig feedback til forskningen. Dvs. en kombination af push af viden og at basere vidensbaseret på en efterspørgsel fra praksis.
4. Der skal ikke kun forskes i videnshuller, men investeres i selve *omsætningen* af viden til praksis. Dvs. etablere en bredere vidensøkonomi.
5. Bibliometriens incitamentstrukturer må suppleres for, at forskningen og skabelsen af ny viden bliver modtagerorienteret.
6. Det skal undersøges, hvordan en organisation bedst er gearret til at modtage ny viden. Hvilke ledelseskompetencer og organiseringer stiller det krav om?

Hvad kunne disse principper betyde i praksis?

SFI og Socialstyrelsen med flere kunne etablere et landsdækkende netværk af vidensagenter på større arbejdspladser til en start. Det kunne være én hovedvej i en vidensinfrastruktur. Andre professioner har også haft denne udfordring og har fundet personer til at løse den, fx faglige fyrtårne på lærerområdet og kliniske udviklingspsygeplejersker på hospitalerne.

Vidensbaseret må ikke være et individuelt ansvar hos den enkelte praktiker. Den enkelte har på ingen måde tid til at sætte sig ind i og være opdateret på ny viden på et givent felt. Vidensbaseret må være en aktivitet, der er

organisatorisk forankret. Vidensagentens funktion kan have tre formål:

- 1) At facilitere en socialisering og implementering af viden i praksis,
- 2) At dele viden i et vidensagentnetværk om effektive implementeringsstrategier – det er en forudsætning for vidensbase-ring – og
- 3) At give feedback til forskningen om videnshuller, dvs. et lærende feedback-loop mellem forskning og praksis.

For at gøre forskningen modtagerorienteret kunne man fx integrere et practice-review i forskningen udover et peer-review. Et practice-review spørger fx, hvad betyder denne forskning for praksis? Hvad stiller det af krav til implementering? Hver rapport kunne indeholde et kapitel om 'omsætning til praksis', hvor forskningens implikationer for praksis er beskrevet ud fra en dialog med praksis. Det vil fremme implementeringen og forebygge, at fortolkningsvidden af forskningsresultaterne bliver alt for stor, så forskningen rammer ved siden af i praksis. Det kan have fatal betydning, hvis forskningsresultater bliver anvendt forkert, og det vil spilde mange gode ressourcer.

Når der er langt mere viden, end praksis optager, så er der brug for at investere i at implementere forskning. Dvs. en metodisk investering ude i praksis i, hvordan der bliver skabt omsætning. Hvis forskningen reelt skal skabe værdi, så forudsætter det miljøer, der er gearet til at modtage forskning. Hvordan ser den arbejdsplads ud, der arbejder vidensbaseret? Hvordan bliver læring overskriften i en organisation, som samtidigt skal have fokus på en krævende drift? Det mangles der viden om. Man kunne udpege arbejdspladser, der afprøver, hvordan viden og læring kommer i centrum af arbejdspladsens måde at fungere på. Det er en kulturskabelsesproces, som både ledere og medarbejdere kunne have en stor fælles interesse i at samle sig om. KL og de faglige organisationer kan med stor fordel gå sammen om den type projekter.

Endelig kan man skabe en landsdækkende vidensdeling på tværs af praktikere i socialt arbejde. Mange kalder på en national vidensdeling, men den udebliver. Føromtalt Praksiscenter på Facebook har

knækket den kode. 4.000 praktikere deler i dag viden på denne gruppe effektivt. Der er kun én regel. Du må kun stille spørgsmål, dvs. efterspørge viden, når du står i et problem, i et dilemma eller fx har brug for viden om noget nyt i praksis. Sandsynligheden er stor for, at andre står i det samme problem. På den måde foregår der samtidigt en kollektiv læring på gruppen.

Her er det forbudt at pushe links og alt muligt andet. Filosofien er, at det kun er dér, hvor efterspørgslen møder udbuddet, at der bliver skabt handlekraft. Derudover træner gruppen adfærd. Praktikere lærer at efterspørge viden, de lærer at hjælpe hinanden, de socialiserer viden i relationer. Socialstyrelsen skal formentlig ikke oprette Facebookgrupper, men det er i høj grad muligt at lade sig inspirere af denne metodeudvikling. Her bliver delt meget viden, som skaber stor værdi og som sparer mange ressourcer og som direkte kobler sig på praksis.

At tænke i denne form for forum kan medføre, at praktikere i stigende grad 'accounter for', dvs. står til regnskab for og godtgør, hvilken viden, de står på, når de giver svar på spørgsmål. De kan i stigende grad begynde at henvise til effektstudier, mm. På den måde kommer forskningen i større grad ind i cirkulationen af viden. Samtidigt tages der højde for, hvad det sociale arbejde er, og hvad der driver den enkelte praktiker.

NOTER:

1. Forskningsnotat udarbejdet af forskningsassistent Anna Lyneborg Nielsen for prof. John Storm Pedersen, 2014.
2. <http://www.ftf.dk/aktuelt/ftf-dokumentation/artikel/undersogelse-af-ftf-ernes-arbejde-med-ny-viden-i-praksis/>.
3. Thomas J. Allen: *The Organization and Architecture of Innovation*, 2007.
http://bib.convdocs.org/docs/18/17508/conv_1/file1.pdf
4. Rob Cross: *Knowing what we know*, 2000.
<http://www.analytictech.com/borgatti/papers/borgatti%20-%20knowing%20what%20we%20know.pdf>.

Niels Christian Barkholt er næstformand i Dansk Socialrådgiverforening, socialrådgiver og cand. scient. soc.